

Wouter Beekers

Wonen, wonen, wonen

Geschiedenis van de
volkshuisvesting in Nederland

Boom
Amsterdam

© 2026 Wouter Beekers | Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Auteursrecht ten aanzien van tekst- en datamining en machine-learning is nadrukkelijk voorbehouden. Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) uit deze uitgave in bijvoorbeeld een (digitale) leeromgeving of een reader in het onderwijs (op grond van artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting Uitgeversorganisatie voor Onderwijslicenties, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-uvo.nl.

No part of this publication may be reproduced in the context of text and data mining for any other purpose which is not expressly permitted by law without the written permission of the publisher.

Afbeelding omslag

Comeniusstraat, Slotervaart, Amsterdam 1959.

Foto Cas Oorthuys | Nederlands Fotomuseum.

Typografische verzorging

René van der Vooren

ISBN 978 90 2447 449 3 | NUR 680

www.boom.nl

Inhoud

Inleiding 7

1	Uitvinders van de sociale woningbouw	19
2	Arbeiders, doe het zelf	37
3	Achter de voordeur	57
4	Kabinet van sociale rechtvaardigheid	75
5	Versteende verzuiling	95
6	Tuindorpen en arbeiderspaleizen	111
7	Moord op de Woningwet	137
8	Dageraad en ondergang	157
9	Wederopbouwers	179
10	Stadsvernieuwers	199
11	Privatiseerders	223
12	Ondernemers	245
13	Terug naar de kerntaak	261
14	Woonopstand	281

Voor het volk, van het volk 293

Verder lezen? 298

Verantwoording illustraties 300

Register van personen 301

Inleiding

Mijn verstandhouding met de volkshuisvesting is persoonlijk geworden. Dat was niet altijd zo. Weliswaar ben ik geboren en getogen in een sociale huurwoning in een Nijmeegse buitenwijk, maar die veilige omgeving voelde voor mij als een vanzelfsprekendheid. Pas later ben ik mij echt bewust geworden van het maatschappelijke belang van de volkshuisvesting. Dat gebeurde in Rotterdam, in Coolhaven om precies te zijn. Ik kan de dag aanwijzen waarop dat plaatsvond. Dat moment kreeg betekenis door een aantal opeenvolgende voorvallen in deze wijk. Dit verhaal is soms zo heftig, dat ik het zelf wellicht moeilijk had kunnen geloven, als ik het niet allemaal persoonlijk had meegemaakt.

Toen ik in Coolhaven kwam wonen had deze wijk al een heel leven achter de rug. Zij is gebouwd tijdens industriële hoogtijdagen, toen havenstad Rotterdam hard groeide. In de jaren 1930 werden tussen de Nieuwe Maas en de Delfshavense Schie twee sluizen aangelegd. Ze werden de Parksluizen genoemd, naar 'Het Park' dat de gebroeders Zocher — bekend van het Vondelpark in Amsterdam — daar vlakbij hadden aangelegd.

Ten westen van die sluizen ligt Coolhaven. De wijk werd vanaf de jaren 1920 bebouwd. Een groot belastingkantoor werd opgericht aan de Puntegaalstraat, door Rotterdammers sindsdien de 'pluk-me-kaalstraat' genoemd. Naast dit belastingkantoor verrees een indrukwekkende school voor scheepsmachinisten, tegenwoordig De Machinist genoemd. Coolhaven werd het 'nieuwe zakenkwartier', waarin havenbedrijven en handelaren zich vestigden. De eerste bewoners waren gegoede burgers.

In totaal werden op Coolhaven zo'n vijfhonderd woningen gebouwd. Veelal waren dat nette portiekflats van vier verdiepingen hoog. Een deel ervan werd beheerd door woningstichting Onze Woning. Deze stichting zou later opgaan in Woonbron.

Daar zou ikzelf ooit aan de slag gaan als directeur, maar dat was veel later.

Toen ik in Coolhaven kwam wonen, stonden deze gebouwen en huizen er nog altijd, maar de bevolkingssamenstelling was totaal veranderd. Zoals ook elders, had deze verandering zich vanaf de jaren 1970 voltrokken. In die tijd verlangden veel Rotterdammers naar de volgende stap in hun 'wooncarrière'. Zij wilden graag een eengezinswoning met een eigen tuin. Dat soort huizen was nauwelijks te vinden in Rotterdam, maar wel in de groeikernen om de stad heen. Een massale uittocht vond plaats, bijvoorbeeld naar Spijkenisse en Barendrecht in het zuiden en Capelle en Krimpen aan den IJssel in het oosten.

Voor de oorspronkelijke Rotterdammers kwamen nieuwkomers in de plaats. Zij kwamen niet alleen van buiten Rotterdam, maar ook van buiten Nederland. Dat waren arbeidsmigranten: uit Spanje, Turkije, Marokko en Oost-Europese landen. Dan waren er mensen afkomstig uit voormalige koloniën: Indië, Suriname en de Antillen. Tot slot had je de asielzoekers, bijvoorbeeld uit Joegoslavië en later uit Syrië.

In mei 2007 kwamen mijn toenmalige partner en ik hier wonen, vanuit een bovenwoning in Rotterdam-Noord. Wij verwachtten ons eerste kind en zochten naar iets groters. In Coolhaven vonden we een, naar onze begrippen, royale benedenwoning met twee verdiepingen en een ruime tuin. De wijk had geen beste naam, maar dat drukte de prijs en maakte de woning bereikbaar voor ons. Al maakte die prijs alsnog indruk. Na flink onderhandelen kwam de koopprijs te liggen op 190.000 euro. De hypotheek bedroeg 1200 euro bruto per maand. Na verrekening van de hypotheekrenteaftrek kwam dat neer op ongeveer 800 euro netto. Inmiddels is dit een bedrag waarvoor je in een sociale huurwoning kunt wonen. Maar toentertijd heb ik flink zitten rekenen of wij het wel konden opbrengen.

In deze buurt hebben we hele mooie jaren gehad. Onze drie kinderen zijn er geboren en opgegroeid. Als ik nu naar ze luister, hoor ik veel fijne herinneringen aan deze tijd. Ze hadden in het huis en de tuin alle ruimte. De wijk bracht ons verrassende en verrijkende contacten. We investeerden daar ook in. We hielden

opruimacties, legden geveltuintjes aan, zetten een kerstboom neer en schonken er chocomel en glühwein. Met een klein groepje was ik betrokken bij de oprichting van een 'Buurt Bestuurt'-comité. Samen met welzijnswerk, de woningcorporatie en de politie dachten we na over de problemen van de buurt.

Want dat was de andere kant van het verhaal: het was in deze buurt niet alleen maar rozengeur en maneschijn. Mijn eerste ervaring met dat andere verhaal vond plaats in de zomer dat wij er kwamen wonen. Het was direct na de geboorte van onze eerste zoon. De kraamzorg stuurde mij met een opdracht naar de apotheek. Ik liep naar mijn fiets voor de deur. Daar bleken de banden van alle fietsen die er waren gestald met een nietpistool lek geschoten.

Een week later reed ik voor het eerst met mijn zoon in de auto, voor een standaardgehoortest. Het was onze eerste auto, een Fiat Punto, gekocht met het oog op de komst van de kleine. Het zou echter onze enige rit met deze auto worden. Diezelfde middag nog stapte een tiener uit de buurt in de stationair draaiende auto van een buurman. Hij ging eens uitproberen of hij kon rijden. Dat bleek niet het geval. De straat was een ravage, drie auto's waren totaal vernield en konden naar de sloop, waaronder ook onze Fiat.

Dat bleef allemaal bij materiële schade. Op een bepaalde manier was dat drie jaar later ook zo. Het was twee weken na de verjaardag van mijn oudste zontje. Het regende en onweerde hard en de jongen kon niet goed slapen. Ik liep naar zijn kamer, tilde hem uit bed om samen uit het raam te kijken en hem rustig te vertellen dat het veilig was. Enkele meters voor ons hielden twee auto's halt. In de stromende regen stapten twee mannen uit. 'Kijk, dat is gek', zei ik rustig tegen het mannetje op mijn arm. Daarna viel ik stil. Een van de mannen richtte zijn arm op en bleek een pistool in zijn hand te hebben. Hij begon het wapen op de ander af te vuren. Dat was in de richting van ons woningblok. Ik dook met mijn zoon omlaag, achter de bakstenen muur. Toen ik voorzichtig weer opkeek, kon ik gelukkig concluderen dat de schutter niet erg geoefend was, want zijn beoogde slachtoffer reed met piepende banden weg. Een buurman vertelde me de volgende ochtend de schutter te kennen en hem boos te hebben gezegd dat die niet

Kinderen spelen tussen de nieuwe woningen in Coolhaven (Rotterdam, jaren 1920). Op deze plek werden een eeuw later Romy en haar moeder door hun buurman om het leven gebracht.

in zijn buurt moest schieten: 'Doe dat maar in de haven.' De kogelgaten zaten in de ramen van de woningen links en rechts van ons. Ze zijn, zo lang als wij er woonden, nooit gerepareerd.

Gelukkig bleef mijn zoon ongedeerd. Dat kunnen helaas niet al zijn leeftijdsgenootjes zeggen. Romy, een van de meiden die vaak bij ons in de straat speelde, werd enkele jaren geleden neergeschoten door buurtbewoner Fouad, samen met haar moeder en een docent op de Erasmus Universiteit. Niet veel later kwam Jack, een klasgenootje van mijn tweede zoon, om het leven. Hij blies zichzelf op oudejaarsdag op met illegaal vuurwerk dat te vroeg afging. Ik kan hun namen noemen, omdat deze allemaal via het nieuws bekend zijn geworden. Ik herinner me nog de dag dat mijn zoons thuiskwamen en zeiden: 'Pap, er was weer een steekpartij.' Dat woordje 'weer' was feitelijk juist, want het was toen de derde keer dat ze het meemaakten. Dat deed verdriet.

De verhalen van mijn kinderen werden door hun omgeving overigens niet altijd geloofd. Een juf sprak mij eens aan toen mijn dochttertje had verteld dat er een brand was geweest en de brandweer een kat had gered en aan de beademing had gelegd. Er vonden wel vaker branden plaats in de buurt. De particuliere huurwoningen waren vaak slecht onderhouden en de elektra was verouderd. Bij deze brand hadden we grote zorg om onze achterburen. Vanuit de achtertuin zagen we vlammen hoog opflakkeren. Vijftien appartementen moesten worden ontruimd, alle bewoners bleven gelukkig ongedeerd. Van de kat aan het zuurstof waren door de lokale nieuwszender foto's genomen, die ik aan de juf kon laten zien.

Het klinkt misschien gek, toch bleven zulke incidenten voor ons incidenten. Er waren andere factoren van dagelijkse onveiligheid, overlast en stress, die ons meer bezighielden. Dat was bijvoorbeeld het geval nadat onze bovenbuurvrouw, een Servische weduwe, verhuisde. Zij droeg haar woning over aan haar zoon. Die zou er nette huurders in plaatsen, vertrouwde hij ons toe. Een week later betrokken vijf Slowaken de verdieping boven ons. Het waren grote en zware kerels. Ze werkten in wisselende ploegendiensten, de laatste kwam om middernacht thuis, de eerste ging zo rond halfvier 's ochtends naar zijn werk. Dat konden we vrij precies vast-

stellen, want als de mannen op de houten trappen en vloeren liepen, dreunde het door ons huis. Meestal speelden ze na thuiskomst nog een uur lawaaierige computerspelletjes. In het weekend dronken ze en lachten luid met elkaar op het balkonnetje boven onze slaapkamer. Maandenlang sliep ik op de enige plek waar dat vanwege de herrie nog lukte, de bank beneden. Gelukkig maakte de gemeente Rotterdam al snel een einde aan deze situatie, die in juridische zin als ‘overbewoning’ gold.

Sindsdien ging het met het geluid een stuk beter. Al was er onder de volgende bewoners een bij die leed aan schizofrenie. Op een bepaald moment slikte hij zijn medicatie niet meer en liep hij zwaaiend met een mes door zijn huis. We zagen hem op een dag geboeid de woning verlaten.

Ook buitenshuis was er een vorm van dagelijkse stress. Ingewikkeld vond ik het contact met enkele Turkse vrouwen die ’s zomers dagelijks op het buurtbankje zaten. Als mijn dochttertje langs hen heen zoefde in haar zomerjurkje, sisten ze woorden die ik niet kende. Als ik vroeg of er iets aan de hand was, zeiden ze: ‘Niet Nederlands spreken.’ Een van hun kinderen wierp eens een halfvolle milkshake, zo voor onze voeten, op de grond. Ik sprak hem aan en vroeg hem of hij het wilde opruimen. Hij keek me zelfverzekerd aan, en zei me: ‘Ik luister niet naar jou, jij bent geen moslim.’

Verder waren er de bezorgscooters van de shoarmazaak om de hoek. Zij reden hard over onze stoep. Gesprekken met de eigenaar brachten hier helaas geen enkele verandering in. En de politie had grotere zorgen en geen tijd om te handhaven. Als ik met andere bewoners sprak over de vraag of we onze zorgen gezamenlijk zouden kunnen uiten naar de politie, was de reactie meewarig: ‘Denk je nou echt dat zij iets om ons geven?’

Dat de politie ook andere zorgen had was een feit. Zo was zij bezig met een overbuurman, die een jaar of vijf na ons in de buurt was komen wonen. Hij was de oprichter van een beruchte Antilliaanse motorbende. Er is over hem in die tijd een documentaire gemaakt, waarin hij ‘Kleine’ wordt genoemd. De clubleden kwamen vaak bij Kleine op bezoek. Kleine had pitbulls, die hij graag los liet lopen. Alle buurtbewoners met kinderen maakten zich zorgen

over die honden. De wijkagent, met wie we erover spraken, vroeg ons de motorclubleden niet aan te spreken 'voor onze eigen veiligheid'. Hij was een 'dossier aan het opbouwen'. Een flinke tijd later parkeerde er op een ochtend een zwart busje voor onze deur. Een stuk of vijf tot de tanden bewapende leden van een arrestatieteam sloegen Kleine in de boeien en voerden zijn honden af.

Op dit punt aangekomen, wil ik herhalen dat deze buurt mij ook verrassende en verrijkende contacten bracht. Ik heb veel geleerd en genoten van mensen die ik via mijn werk of eigen netwerk nooit zou hebben ontmoet. Niet in de laatste plaats betrof dat de buurman die, een verdieping hoger dan Kleine, tegenover ons woonde. Hij was een steigerbouwer, type 'ruwe bolster, blanke pit', kortgeschoren en met de namen van zijn vier kinderen in zijn nek getatoeëerd. Wederzijds hielden wij wel van direct duidelijke communicatie. We spraken elkaar vaak op het plein, als burens en als vaders, trots op onze kinderen. We leerden elkaar waarderen. Het was deze buurman die mijn ogen opende voor wat er in de volkshuisvesting op het spel staat. Misschien moet ik het nog preciezer zeggen. Rationeel kon ik allang over het belang van de volkshuisvesting meepraten. Maar deze buurman opende als het ware mijn hart. En dat gebeurde met pijn.

Het was een zonnige lentedag, zo'n zeven jaar geleden. Ik stond met mijn buurman te babbelen op straat. Hij was vaker nieuwsgierig geweest naar mijn werk. Op dat moment had ik een functie als directeur van een denktank. Hij concludeerde: 'Een dikke baan dus.' Hij keek me aan en vroeg: 'Wouter, waarom blijf jij toch in deze kankerbuurt wonen?'

De vraag deed mij pijn, op verschillende manieren. Persoonlijk deed ze pijn omdat ik juist op dat moment ervoer ik dat ik voor mijzelf deze vraag niet goed meer kon beantwoorden. Dat deed mij verdriet, omdat ik in deze buurt ook zoveel vreugde en vriendschap beleefde. Naast deze persoonlijke pijn, kwam een maatschappelijke pijn. Ik hield me toen al een tijd bezig met de geschiedenis van de volkshuisvesting. Die was van oudsher 's lands trots geweest. Het was lang een voorrecht om in sociale huurwijken te mogen wonen. Maar nu waren het blijkbaar 'kankerbuurten' geworden. Als je er weg kon, ging je er weg.

Ik was een van de mensen die het kon en ik ging. Die keuze en mijn beleving van de buurt zeggen natuurlijk ook van alles over mijzelf. Als ik erover spreek met mensen die er nog steeds wonen, reageren zij soms verrast. De gebeurtenissen die ik heb beschreven, hebben feitelijk zo plaatsgevonden. En in metingen kleurt de buurt qua overlast, onveiligheid en sociale samenhang diep in het rood. Maar niet iedereen blijkt daar last van te hebben. Voor mijzelf blijken een basale vorm van veiligheid en sociale samenhang wezenlijk. En ik vermoed zomaar dat dit geldt voor veel mensen die afhankelijk zijn van een sociale huurwoning en die dus juist in dit soort wijken leven.

* * *

De volkshuisvesting is ooit ontstaan als project van verbinding en verheffing. Huurders en bestuurders van woningbouwverenigingen werkten samen. Ze realiseerden tuindorpen en arbeiderspaleizen, veilige buitenwijken en comfortabele rijtjeshuizen. Het leverde internationale faam op. In Nederland was het 'mekka van de volkshuisvesting' te vinden. En het maatschappelijke draagvlak voor deze robuuste volkshuisvesting was groot.

In stilte is dit draagvlak meer en meer onder druk komen te staan. Beleidsmakers streefden naar efficiëntie. Steeds meer nieuwe regels maakten de volkshuisvesting complex. Professionals kregen een steeds grotere invloed. Huurders vonden dat ze wel wat beters hadden te doen dan vergaderingen bezoeken waar ze toch nauwelijks meer iets te zeggen hadden.

Het afbrokkelen van de maatschappelijke betrokkenheid bij de volkshuisvesting had grote gevolgen. Het draagvlak voor een robuuste sociale huur brokkelde af. Subsidies aan de volkshuisvesting werden geschrapt. Regeringen verzonnen heffingen om geld uit de sociale huur naar de schatkist te laten vloeien. Het aandeel sociale huurwoningen in Nederland loopt al decennia terug.

De kleinere sociale huurvoorraad is tegenwoordig bestemd voor mensen die het niet op eigen kracht redden op de woningmarkt. Positief gezegd is de sociale woningbouw daardoor socialer dan ooit tevoren. Maar de sociale huurwijken krijgen te maken

met een continue instroom van mensen in een financieel en maatschappelijk kwetsbare positie. En daarmee maken we kwetsbare buurten steeds kwetsbaarder. Mijn eigen ervaring doordrong me van de heftigheid van deze constatering.

* * *

Mijn keuze afscheid te nemen van Coolhaven motiveert mij bezig te blijven met de mensen in de sociale huurwijken in Nederland. Ik geloof dat het verhaal over de oorsprong van deze wijken, over de bedoeling waarmee ze werden opgericht, ook vandaag kan inspireren. Vanuit die motivatie heb ik de pen weer opgepakt.

Ik schrijf ‘weer’, want eerder mocht ik verschillende boeken schrijven over de geschiedenis van de volkshuisvesting. Na de afronding van een studie geschiedenis kreeg ik bij toeval de kans me te gaan verdiepen in de geschiedenis van de Amsterdamse sociale woningbouw. Al snel raakte ik gefascineerd door het onderwerp. De volkshuisvesting bleek een maatschappelijk thema bij uitstek. Sterker nog, maatschappelijke ontwikkelingen zijn in de sociale woningbouw vaak eerder en duidelijk zichtbaar dan elders. Wonen is namelijk iets dat iedereen op elk moment aangaat. Bovendien is met het bouwen en beheren van woningen veel geld gemoeid. Deze belangen maken dat dilemma’s daar vaak sterker worden gevoeld dan waar dan ook.

In 2008 publiceerde ik mijn eerste boek, met Rolf van der Woude, *Niet bij steen alleen*, over de Amsterdamse corporatie Patrimonium. Dit is voor mij een belangrijk startpunt geweest. Veel van de ontwikkelingen in de sociale woningbouw vonden het eerst plaats in Amsterdam. De Amsterdamse verhalen kon ik blijven gebruiken in mijn latere werk. Want in 2012 promoveerde ik op *Het bewoonbare land, geschiedenis van de volkshuisvestingbeweging in Nederland*. En in 2015 schreef ik met Jos van der Lans en Margriet Pflug *Canon Volkshuisvesting*. Sinds 2024 mag ik gastheer zijn van *Podcast De Woonkamer* en vele denkers en doeners spreken over het woningvraagstuk in ons land.

Mijn werkzame leven speelde zich de afgelopen jaren af aan een universiteit, bij een politieke denktank en als directeur van

een woningcorporatie. Op dit moment ben ik directeur van Stichting Visitatie Woningcorporaties Nederland en mag ik mij bezighouden met de huidige prestaties en vraagstukken van corporaties. Deze praktijkervaringen helpen mij om denkers en doeners uit het verleden beter te begrijpen.

Er liggen ruim tien jaar tussen het onderzoek dat ik deed voor mijn proefschrift en dit boek. Er blijkt een schat aan nieuw bronmateriaal voorhanden. Avonden heb ik op de bank doorgebracht tussen de boeken. Er zijn prachtige nieuwe biografieën verschenen over de volkshuisvesters. En de oude gedenkboeken bij antiquarische boekwinkeltjes zijn tegenwoordig via het internet gemakkelijk te vinden en te bestellen.

Digitalisering heeft de mogelijkheden van het historische speuren vergroot. Wie negentiende-eeuwse tijdschriften wil bestuderen of de Handelingen van de Tweede Kamer, hoeft niet langer in historische banden in de Koninklijke Bibliotheek te turen. Het staat tegenwoordig allemaal, goed doorzoekbaar, op internet. Er is een parlementaire enquête woningcorporaties geweest, met een serieuze analyse van de recente ontwikkelingen. De openbare verhoren zijn allemaal terug te zien op internet. Tijdens lange autoritten kon ik rustig luisteren naar vele van de recente hoofdrolspelers in het verhaal van de volkshuisvesting.

* * *

Mijn persoonlijke betrokkenheid heb ik bewust een plek willen geven in dit boek. Een gevoel van historische sensatie was bijvoorbeeld zo iets persoonlijks, en ik hoop dat de lezer daar eveneens iets van mag ervaren. Vaak had die sensatie te maken met de chronologische loop van de dingen, die ik daarom zo veel mogelijk als leidraad heb gevolgd. Het leek me van belang transparant te zijn over mijn eigen rol, hoe bescheiden ook. Wanneer ik zelf met de mensen uit dit boek heb kennisgemaakt of zelfs samengewerkt, heb ik dat willen benoemen.

Geschiedenis is vaak een verhaal van ‘belangrijke’ figuren. Maar juist naar het leven van ‘gewone’ mensen was ik nieuwsgierig. Die nieuwsgierigheid mondde uit in een zoektocht naar de verhalen van mijn eigen voorouders. Ik merkte dat deze verhalen mij hiel-

pen om te doorvoelen hoe grotere historische ontwikkelingen voor 'gewone mensen', zoals zij, moeten zijn geweest. Daarom heb ik deze verhalen een plek gegeven in dit boek.

* * *

In het zoeken naar de goede balans tussen mijn betrokkenheid en het bewaren van afstand hebben een aantal mensen mij erg geholpen. Ze lazen de tekst van dit boek en inspireerden mij met hun vragen. Margriet Pflug hielp mij met haar brede kennis van de geschiedenis van de volkshuisvesting en haar bemoedigende reacties. Ik werd op nieuwe sporen gebracht door hoogleraar Johan Conijn, die al lang meeloopt in de wereld van de volkshuisvesting en als geen ander weet hoe de gesprekken rondom het geld zijn gelopen. Mijn oom, historicus Jos Palm, hielp mij met zijn scherpe vragen naar de kern van mijn analyses en zijn aansporingen die kern op te schrijven.

Mijn vader, Herman Beekers, las niet alleen mijn teksten na met zijn zorgvuldige blik, hij was ook mijn reisgezel in het uitzoeken van onze familiegeschiedenis. Die familiegeschiedenis en evenzeer mijn eigen leven kennen littekens. Soms kan ik worstelen met het vinden van een thuis. Dit boek hielp mij te wortelen. De reis met mijn vader heeft onze relatie verdiept en ik draag dit boek graag aan hem op.

Dit boek mag gelezen worden als een oproep de wortels van de volkshuisvesting te koesteren. Nergens anders ter wereld kent men dit begrip. Het typeert de sociale woningbouw in Nederland als een gezamenlijk project. Het was vóór het volk en ván het volk. Dit boek is geschreven vanuit de overtuiging dat we er zuinig op hebben te zijn.

Willemsstraat in de Jordaan (Amsterdam, zonder jaar)